

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟ ΣΕΪΝΤΙΖΑΪΝ... ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ.

Ρ. Λ. ΣΤΑΪΝ

NETFLIX

ΔΕΙΤΕ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ
ΟΔΟΣ ΤΡΟΜΟΥ
ΣΤΟ NETFLIX

ΟΔΟΣ
ΤΡΟΜΟΥ
ΚΡΑΤΑΣ ΜΥΣΤΙΚΟ;

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Τρέχω μες στη λάσπη, στο όνειρό μου, με το λευκό μου νυχτικό να ανεμίζει. Ακούω το σπλατ σπλατ σπλατ των γυμνών μου ποδιών καθώς χτυπούν στο μαλακό, υγρό χώμα.

Τρέχω μέσα σε λακκούβες με κρύο λασπόνερο, νιώθω το κρύο, παρόλο που ξέρω καλά ότι ονειρεύομαι. Ξέρω πως οι ψίθυροι που ακούω είναι τα φύλλα στα δέντρα, που ριγούν στον δυνατό, ζεστό άνεμο.

Νιώθω τον άνεμο στο πρόσωπό μου, ακούω τους ψιθύρους ολόγυρα, πίσω από το σπλατ σπλατ των γυμνών μου ποδιών, που τινάζουν ψηλά τη λάσπη, την πετούν σαν κύματα που σκάνε δεξιά κι αριστερά μου.

Βλέπω το μισοφέγγαρο στον πορφυρό ουρανό πάνω από το αχνοφέγγισμα των δέντρων. Μοιάζει με πονηρό χαμόγελο, μου θυμίζει το ασημένιο μενταγιόν σε σχήμα φεγγαριού που κρέμεται στην αλυσίδα γύρω από τον λαιμό μου.

Φαντάζει τόσο κοντά το φεγγάρι στο όνειρό μου· θα μπορούσα, λες, να απλώσω το χέρι, να το τυλίξω γύρω του. Δεν μπορώ όμως να σταθώ, να πιάσω το φεγγάρι. Με κυνηγούν. Και ξέρω πως, αν γυρίσω, θα τον δω.

Και παρόλο που το ξέρω, δεν κρατιέμαι και γυρνώ. Ποτέ δεν έχω τον έλεγχο στα όνειρά μου. Δεν μπορώ να κάνω αυτό που θα ήθελα να κάνω.

Τρέχω ξυπόλυτη στην υγρή λάσπη, κάτω από τα χαμηλά, καταπράσινα κλαδιά των δέντρων. Φοβάμαι. Το ξέρω πως φοβάμαι. Πως έχω κάθε λόγο να φοβάμαι.

Γιατί, όταν γυρίζω πίσω... όταν ρίχνω μια γρήγορη, τρεμάμενη ματιά πίσω μου... ο λύκος είναι εκεί. Ο μαύρος λύκος των ονείρων μου.

Γρυλίζει και μουγκρίζει καθώς τρέχει αθόρυβα πίσω μου. Χαμηλώνει το κεφάλι σαν να ετοιμάζεται για επίθεση. Η μαύρη γούνα στη ράχη του ορθώνεται. Και για άλλη μια φορά, βλέπω τα μάτια του. Μπλε σαν τα δικά μου. Ο μαύρος λύκος έχει τα δικά μου μάτια.

Έχω μαύρα μαλλιά και μπλε μάτια, κι ονειρεύομαι έναν λύκο με μαύρη γούνα και μπλε μάτια. Και λέω στον εαυτό μου μέσα στο όνειρο πως δεν είμαι τρελή. Οι περισσότεροι άνθρωποι βλέπουν εφιάλτες. Οι περισσότεροι άνθρωποι βλέπουν το ίδιο όνειρο ξανά και ξανά.

Δεν ονειρεύονται όμως οι περισσότεροι άνθρωποι ζώα με τα δικά τους μάτια. Και γιατί με τρομάζει τόσο πολύ αυτό; Κοιμάμαι, κι όμως νιώθω την καρδιά μου να φτερουγίζει σαν τρελή.

Κοιτάζω τον λύκο. Τα μπλε μάτια μας συναντιούνται, μένουν ενωμένα. Η μακριά μουσούδα τρέμει. Παχύ, λευκό σάλιο αναβλύζει από τις άκρες του στόματός του. Ο μαύρος λύκος γυμνώνει τα δόντια, αφήνει ένα σιγανό, απειλητικό γρύλισμα από τα βάθη του λαιμού του και ακούγεται σαν να πνίγεται, σαν να ξερνά κάποιος.

Θέλω να πάρω τα μάτια μου από πάνω του. Τα μάτια του όμως με κρατούν, με παραλύουν.

Και ξαφνικά, είμαι ο λύκος.

Είμαι ο λύκος. Είμαι ο μαύρος λύκος.

Στο όνειρό μου γίνομαι ο λύκος, που κοιτάζει, που έχει το βλέμμα καρφωμένο στον άλλο λύκο.

Κάνουμε επίθεση. Παλεύουμε. Γρυλίζουμε, λυσομανάμε, φτύνουμε, αφρίζουμε. Δαγκώνουμε, νυχιάζουμε, κουτουλάμε τα κεφάλια μας, ξεσκίζουμε τις σάρκες μας.

Είμαι μανιασμένη. Η οργή ξεχύνεται σαν τη λάβα από μέσα μου. Εκρήγνυμαι.

Ξυπνάω ουρλιάζοντας. Προσπαθώ να πεταχτώ από το κρεβάτι. Μπερδεύομαι με το σεντόνι και πέφτω κάτω. Προσγειώνομαι με έναν απαλό γδούπο στο πλάι.

Είμαι λαχανιασμένη. Η καρδιά μου χοροπηδά μες στο στήθος μου. Βλεφαρίζω αρκετές φορές, προσπαθώ να διώξω το όνειρο. Να διώξω τις εικόνες που δε λένε να φύγουν, το πρόσωπο του λύκου... την οργή... τα μπλε μάτια.

Είμαι στο δωμάτιό μου. Ασημένιες φεγγαραχτίδες ξεχύνονται από το ανοιχτό παράθυρο.

«Έι» μουρμουρίζω, παλεύοντας ακόμη να διώξω τις τρομακτικές εικόνες. «Έι. Άλλος ένας εφιάλτης ήταν. Ένας εφιάλτης. Αυτό ήταν όλο».

Μια φωνή από την άλλη πλευρά του δωματίου με ξαφνιάζει. «Τι έγινε;»

Η αδελφή μου, η Σόφι, ανακάθεται. Η Σόφι κι εγώ μοιραζόμαστε το ίδιο δωμάτιο. Τα μάτια της λάμπουν στο φως του φεγγαριού που τρυπώνει από το παράθυρο. Έχει κι εκείνη μπλε μάτια.

«Κι άλλος εφιάλτης» της λέω τρέμοντας ακόμη.

«Πάλι είδες το όνειρο με τον λύκο;» Διασχίζει το δωμάτιο και ακουμπάει το ζεστό της χέρι στον ώμο μου.

Νεύω καταφατικά. «Ναι. Πάλι».

Κοιτάζει πίσω μου και τα μάτια της γουρλώνουν. Το στόμα της μένει ανοιχτό. Με προσπερνάει και σκύβει πάνω από το κρεβάτι μου.

«Έμι; Γιατί είναι σκισμένα και κομματιασμένα τα σεβτόνια σου;»

ΚΡΑΤΑΣ ΜΥΞΤΙΚΟ;

Ο Έντι και η Έμι είναι δυο ερωτευμένοι έφηβοι που ανήκουν σε διαφορετικούς κόσμους. Θέλοντας να αποδράσουν για λίγο από τη βαρετή τους ζωή, οργανώνουν νυχτερινή εκδρομή στο δάσος της Φίαρ Στριπ μαζί με άλλους τέσσερις φίλους. Καθώς ο Έντι σκαλίζει μια καρδιά σε ένα δέντρο, ανακαλύπτει μαζί με την Έμι μια τσάντα κρυμμένη μέσα στον κορμό. Μια τσάντα γεμάτη χαρτονομίσματα των εκατό δολαρίων. Χιλιάδες χαρτονομίσματα των εκατό δολαρίων. Να τα πάρουν; Να τα αφήσουν εκεί; Τελικά αποφασίζουν να τα θάψουν στο νεκροταφείο ζώων όπου δουλεύει ο Έντι. Όταν όμως συνειδητοποιούν ότι ο ληστής μπορεί να τους ανακαλύψει, προσπαθούν να τα επιστρέψουν. Μόνο που τα χρήματα δεν είναι πια εκεί. Η εμπιστοσύνη των έξι φίλων κλονίζεται και η κατάσταση γίνεται όλο και πιο επικίνδυνη, την ώρα που ένας παράξενος λύκος απειλεί τα όνειρα και τη ζωή της Έμι.

Ο Ρ. Λ. Στάνιν επιστρέφει θριαμβευτικά στην εξαιρετικά πετυχημένη σειρά Οδός Τρόμου, απ' όπου ξεκίνησε την καριέρα του ως συγγραφέας ιστοριών θρίλερ για το εφηβικό κοινό.

ISBN:978-618-03-2961-2

9 786180 329612

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82961

metaixmio.gr